

lemmer bekendt, at Forordningen af 1ste Oktober 1802 lægger Skat paa en Del af faste Eiendomme, ja, jeg havde nær sagt paa alle faste Eiendomme, idet det vistnok oprindelig var Meningen at beskaffe al fast Eiendom, baade Jord og Bygninger, men man indskrænkede sig dog til at lægge denne Skat paa Bygninger, forsaavidt der dertil drives afgiftspligtigt Eshverv. Man er vel sagten gaaet ud fra den Forudsætning, at der til selve Jordbruget horte en vis Del af Bygningerne, og disse vare jo den Gang, i alt Fald forsaavidt de tilhorte Bønder, ikke af synderlig Værdi, derfor har man rimeligvis ikke lagt nogen Skat paa dem. Siden have imidlertid Tidene forandret sig; Bygningernes Værdi er stegen, vi have faaet en ny Næringslov osv., og man har da — maasse fordi der til forskjellige Landeendomme mulig horer mere store artede Bygninger, end der behøves — tænkt paa at lægge en Bygningskat paa samtlige Bygninger. Det vil være i ærede Medlemmers Erindring, at et saadant Forslag er blevet forkastet, men det vil tillige ses, at denne Tanke ikke gaaftte er opgivet, idet vi have et Circulære fra den meget ærede Finansminister, som findes i Ministerialtidenden Nr. 3 af 19de Januar d. A., ifølge hvilket det er paatænkt at lægge en Skat paa alle Bygninger, dog saaledes, at der bliver en lille Del fri af de Bygninger, som hore til Agerbrug, altsaa de, som iforveien ere beskattede efter Hartkornet. Jeg tror nu, at man overhovedet har faaet nok af de faste Skatter, af Prioritetsfatterne. Jeg betragter det allerede som meget misligt, at vi have Skatter, med Hensyn til hvilke det næsten ser ud til, at vi ikke kunne blive af med dem, og jeg kan derfor ikke være med til at paalægge nye Prioritetsfatter, men jeg tror, at vi overhovedet mere og mere maa gaa over til den rene Indkomstbeskatning, paa hvis Principer jeg har bygget de Forslag, jeg her har stillet, og som jeg nu skal begrunde. Af § 35 i Forordningen af 1ste Oktober 1802 vil det ses, hvilke Bygninger der overhovedet ere fritagne for at svare Afgift. For det første ere alle Hovedgaard-, Præstegaards- og Degneholtgers Bygninger ubetinget fritagne, men dernæst er der ogsaa en anden Klasse Bygninger,

som efter Danst Lov 34—13—23 ubetinget fritages, saaledes s. Ex. de der bebos af Grovsmiede, Teglbændere, Foll, som være Bademel, Skræddere, som sy for Bønder osv., og denne Ret vedbleve de Paagældende fremdeles at beholde efter § 35 i Forordningen af 1ste Oktober 1802. Da kom imidlertid det nye Næringslov af 29de December 1857 med sin § 71, hvori der sagdes, at den disse Foll hidtil hjemlede Fritagelse skal i Tilfælde af Flytning kun tilkomme dem indtil den 1ste April 1862; men netop de Næringsvete, jeg har nævnt, og som vi kunne kalde de grovere Haandværk, ere i Reglen utilstrækkelige til at give de vedkommende Familier den fornødne Indtægt, og de have derfor hidtil i Reglen været bævne i Forbindelse med Landbrug. Næringsloven sætter imidlertid disse Foll ubetinget i Skat af hele deres Bygning efter Forordningen af 1ste Oktober 1802, og her ved er det, at Uretfærdigheden kommer til at indtræde. Meningen med §§ 35 og 36 i Forordningen af 1802 er nemlig kun den, at Lyststeder, større Fabrikbygninger og Møllebrug skulle beskattes, men man giver sig pludselig til at anvende denne Lovs Bestemmelser paa et Omraade, hvor det aldrig har været tænkt at anvende dem, og derved er det, at den Forargvæltige i Grunden kommer til at opstaa. Jeg skal ophvise dette ved et Exempel, sjøndt det er Forhold, hvortil de fleste vistnok kjende mere eller mindre. Et Hus er s. Ex. taret til 900 Rd., og lad os sige, at den vedkommende Haandværker til Underhold for sig og sin Familie har en Indtægt af 300 Rd., men deraf har han de 200 Rd. ved Landbrug, og kun de 100 Rd. har han derved, at han driver lidt Bødderi eller Tømrehaandværk. Nu sættes imidlertid hele hans Bygning i Skat, som om Bødderi eller Tømrehaandværket var det eneste, hvoraf han havde nogen Næring, og det er det, mit første Uendringforslag tilsigter at forebygge, idet de vedkommende kommunale Bestyrelser derefter een Gang om Aaret skulle opgave til Branddirektorerne, hvor stor en Indtægt de Mænd eller de Familier, som drive et blandet Eshverv, have ikke alene af deres Agerbrug, men tillige af deres bygningsafgiftspligtige Eshverv. Naar Ind-